Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scinteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 82 (434) miercuri 12 oct. 1955 ☆ 4 pag. 15 bani

Să vorbim despre AJUTOR

De o bucată de vreme au început să sosească la redacția noastră scrisori prin care copiii ne întreabă cum ar putea ei să-și ajute mai bine tovarășii care iau note proaste. Despre acest lucru se pot spune multe. Astăzi însă o să vă povestim o întîmplare de anul trecut.

Radu S. era elev în clasa aVI-a. Peste drum de casa lui se proiectase construirea unei clădiri; se aduseseră deocamdată numai materialele de construcție. Ce prilej minunat de joacă pentru Radu!

Numai că joaca asta avea întotdeauna rezultate proaste în catalog: Radu S. primea mereu nota 2. Colegii lui s-au gîndit să-l ajute și i-au făcut o caricatură la gazeta de perete. Radu a privit caricatura, a ridicat disprețuitor din umeri și le-a spus colegilor:

— Ei, și? Mare ispravă ați făcut! Din partea mea, puteți să mă desenați și cu picioarele în sus.

Dacă-au văzut băieții așa, au încercat în alte chipuri. Au discutat despre el, într-o adunare de detașament, în orele educative. Degeaba!

Hotărît lucru, cu Radu nu era chip s-o scoți la capăt. De aceea copiii s-au gîndit să nu-și mai piardă vremea cu el. Aveau doar atîtea de făcut! Și mai întîi de toate pregăteau o adunare...

Intr-o zi apăru în clasă un afiș; pe afiș scria: „Vreți să zburați în planeta Marte? Veniți mîine seară, la ora 6, aici în clasă".

— Să zbori în Marte, nu-i glumă! — gîndi Radu și se hotărî să vină și el a doua zi.

De zburat, n-a putut să zboare în Marte decît cu gîndul, dar cîte lucruri minunate n-a aflat Radu! Auzi, viață în planeta Marte! Și plantele de acolo n-au culoarea verde, ci albastră, ba chiar violet. Grozav aș vrea să mă duc acolo!

Altă dată Radu, ca și ceilalți băieți, găsi în ghiozdan un bilețel. Il desfăcu și citi: „Peste o săptămînă sosește la noi în clasă „oracolul de la Delphi". Va prezice cum vor arăta orașele în viitor, cu ce vom călători și multe de-alde astea. La intrarea în clasă va sta însă un Cerber, care nu vă va lăsa să intrați, dacă nu-i veți răspunde la următoarele trei întrebări". Și erau trecute acolo trei întrebări în așa fel făcute, încît trebuia să știi bine multe lecții predate în clasă, ca să poți răspunde corect. Radu dorea nespus de mult să audă „oracolul de la Delphi". De aceea s-a apucat să găsească răspunsurile în manuale.

Și uite că, de la adunările astea, Radu a început să se schimbe. A venit și la alte adunări, a făcut experiențe pe lotul școlar. Și cu fiecare din ele în sufletul lui Radu creștea nestăvilită o mare dorință: voia să știe mai multe, să afle mai multe. Iar în catalog notele mici au început să fie din ce în ce mai rare.

Iată dar, dragi prieteni, un foarte bun mijloc de a vă ajuta tovarășii: Organizați în detașamentele voastre activități atît de interesante, încît ele să stîrnească în fiecare școlar dorința de a ști mai multe, de a învăța mai multe.

Cea dintîi problemă

...Și acuma să mai spună Rodica și ceilalți copii din curte că Lenuța Haneș e „mică". E doar școlăriță; elevă în clasa I-a a Școlii elementare din Sighișoara! Ieri și-a rezolvat prima ei problemă. Dacă nu credeți, întrebați păpușa care-a fost de față!

Printre primele lecții de botanică la clasa a V-a se găsesc și cele rezervate pentru studiul seminței. După cum se vede, toamna oferă copiilor un bogat material didactic la învățarea acestor lecții.

Din școlile noastre

Adunarea noastră

La noi în clasă erau cîteva fete care nu se prea împăcau cu științele naturii. Atunci am organizat o adunare cu tema „Despre pești". Una dintre pioniere a adus o știucă, pe care, împreună cu tovarășa profesoară, am disecat-o. Am văzut din cîte părți e alcătuit corpul știucii, că este acoperit cu solzi și că șira spinării este alcătuită din vertebre. De la această adunare n-a lipsit nimeni. Ne-am gîndit să mai ținem astfel de adunări interesante; ele ne ajută mult la învățătură.

Monica MARCU
Școala de 7 ani nr. 2
Huși

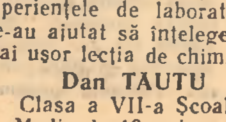

La ora de chimie

In clasă s-a făcut liniște. Tovarășa profesoară a deschis catalogul și a chemat la lecție pe cîțiva dintre noi. Cu toții am răspuns clar, curgător. Am vorbit despre elementele chimice, despre reacția chimică. Am luat în ziua aceea numai note 4 și 5.

Apoi ni s-a explicat lecția nouă despre: „Reacția de substituire". Eram numai ochi și urechi. Pe tablă apăreau mereu formule noi. Ca să înțelegem totul mai bine, am făcut și experiențe. Atenția la ore, notițele luate cu grijă și experiențele de laborator ne-au ajutat să înțelegem mai ușor lecția de chimie.

Dan TAUTU
Clasa a VII-a Școala Medie de 10 ani nr. 6
Cluj

Broscuța din acvariu

Era într-o după amiază de toamnă, anul trecut. Memorii cercului de științele naturii de la Casa pionierilor din Carei așteptau sosirea tovarășei profesoare. Una dintre fete, deschizînd larg geamul, se opri să privească cerul senin și cîrdul de cocori care tocmai atunci se pierdea în zare. Un vîntuleț usor adia printre frunzele ruginite ale copacilor.

— Știți ceva? zise ea într-un tîrziu. Cînd vine tovarășa profesoară, s-o rugăm cu toții să facem tema cercului de astăzi undeva afară, în natură. Priviți ce timp minunat!

Fetele săriră toate la geam și începură să discute cu aprindere despre excursia propusă. Iar tovarășa profesoară primi cu bucurie hotărîrea lor...

★

Către seară, grupul de copii s-a întors plin de voie bună. Aproape fiecare a adus cîte ceva din excursie: un buchet de flori de cîmp, frunzulițe ruginii, plante și ierburi felurite. Cel mai interesant lucru însă l-a adus Florica. Trecînd pe o cărare de lîngă lac, i-a ieșit în cale o broscuță. Era gata s-o ocolească, dar i-a venit deodată un gînd: Ce-ar fi să îmbogățească colțul viu cu o broscuță? De aceea a luat-o și, ajungînd cu ea la școală, a așezat-o cu mare grijă într-un borcan cu apă. Tare bucuroși au fost cînd lîngă acvariul cu peștișori și lîngă căsuța șoarecilor albi, a apărut borcanul cu broscuța. Toți au început să-și noteze în caiete observații amănunțite despre viața broscuței. Unii poate își spun: „Ce poți observa la o broască? Doar se știe că trăiește întotdeauna în apă..." Dar, ca să ne convingem că lucrurile nu stau tocmai așa, să ascultăm ce s-a întîmplat mai departe...

A doua zi, broscuța nu mai era în borcan. După multă „vînătoare", au găsit-o ascunsă în spatele dulapului. Au schimbat apa, au pus broscuța înapoi și de data asta au astupat borcanul cu iarbă, să nu mai poată fugi. Dar minunea minunilor, în dimineața următoare, au găsit din nou borcanul gol... Iarba pusă de ei era acum împrăștiată în jurul borcanului, iar despre broscuță nimeni nu știa nimic. Peste cîteva zile, Florica Pantazescu, care era cea mai mîhnită din cauza acestei dispariții, se apucase tocmai să stropească florile de la colțul viu, cînd, ce să vezi? Dintr-un ghiveci o priveau doi ochi mari și bulbucați, ascunși lîngă tulpina unei flori. Broscuța se îngropase în pămîntul moale, lăsînd să i se zărească doar capul...

Și iată că, de la această întîmplare, Florica și ceilalți naturaliști și-au dat seama că broaștele nu trăiesc doar în apă, că ele au nevoie și de pămînt și că toamna cînd se lasă frigul, ele se ascund în nămol, unde iernează. Au mai învățat că broaștelor le este foarte necesar și aerul. Nu trebuie să se astupe borcanul sau vasul în care trăiesc.

Tinerii naturaliști au mutat broscuța în acvariul peștilor. Dar nici acolo broscuța nu s-a lăsat de boroboațe și, după cîteva zile, a înghițit un peștișor. N-au mai avut încotro și au construit broscuței nărăvașe un acvariu special, în care au pus jumătate pămînt cu nisip și jumătate apă.

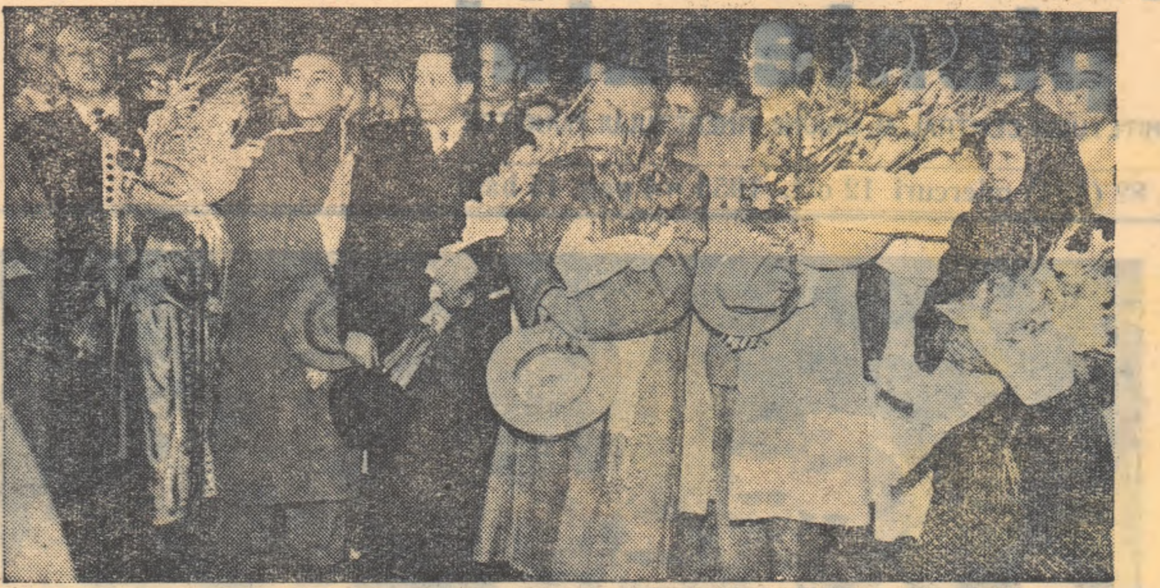
După cîtăva vreme, gospodinele cercului de științele naturii făceau curățenie generală. Tocmai goliseră acvariul și turnaseră apă proaspătă, cînd o muscă a căzut în apă. Broscuța cea sprintenă a observat-o și, dintr-o săritură dibace, a și înghițit-o. Fetele au rămas foarte mirate. Dar s-au bucurat aflînd cu ce se mai poate hrăni broscuța. De aceea i-au adus încă 12 musculițe, pe care i le-au aruncat în acvariu. Broscuța flămîndă a înghițit 10 din ele și s-a săturat. Ultimele 2 au rămas să plutească deasupra apei. Așa au tras naturaliștii concluzia că, pentru hrana unei broscuțe flămînde, trebuiesc 10 musculițe.

De atunci, naturaliștii cercului se îngrijesc de broscuță, precum și de celelalte viețăți, ca hrana lor să fie cît mai variată. Au învățat doar multe lucruri interesante și noi, lucruri care le-au fost de mare folos la însușirea lecțiilor de științele naturii.

Irma CSIKI

LUNA MARII PRIETENII

Oaspeții sovietici, participanți la Congresul A.R.L.U.S., la sosirea în Capitală.

AL IV-LEA CONGRES A. R. L. U. S.

In zilele de 8 și 9 octombrie a avut loc în capitala patriei noastre cel de-al IV-lea Congres al Asociației Romîne pentru Legăturile de Prietenie cu U.R.S.S. Născută din dorința vie a poporului nostru de a cunoaște cît mai mult marile realizări, viața minunată a oamenilor sovietici, A.R.L.U.S. a dus, de la înființarea sa, o activitate multilaterală închinată acestui scop. A.R.L.U.S. a popularizat metodele înaintate de muncă ale oamenilor sovietici din industrie și agricultură, a făcut cunoscute maselor largi de oameni ai muncii comorile literaturii, științei și artei sovietice.

Cei peste 6.000.000 de membri ai A.R.L.U.S.-ului, muncitori, funcționari, oameni de știință și de cultură, și-au trimis cu bucurie cei 450 de delegați ai lor la cel de al IV-lea Congres al Asociației. Comitetul Central al P.M.R., și Guvernul țării noastre au adresat Congresului A.R.L.U.S., un salut călduros, urînd Asociației spor la muncă și noi succese în activitatea viitoare. In afară de delegați, la Congres au mai participat 250 de invitați, reprezentanți ai organizațiilor de stat, economice, culturale și obștești. Se mai afla în sală delegația de oameni ai muncii din U.R.S.S., venită să ia parte la Congresul A.R.L.U.S., precum și oaspeți din alte țări. După ce academicianul I. Murgulescu, vice-președinte al Consiliului General A.R.L.U.S. a prezentat darea de seamă asupra activității A.R.L.U.S. pe ultimii 5 ani, conducătorul delegației sovietice P. I. Kudreavțev, a adus Congresului salutul prietenesc al oamenilor sovietici.

In cea de-a doua zi a Congresului, a fost votat noul statut al Asociației și au fost aleși membrii noului Consiliu General A.R.L.U.S. Au fost citite de asemenea telegramele trimise de Congres Comitetului Central al P.M.R., și Guvernului R.P.R.; Comitetului Central al P.C.U.S. și Guvernului U.R.S.S. Amîndouă mesajele cuprind asigurarea fermă că A.R.L.U.S.-ul va duce și de-acum înainte o activitate neobosită în slujba întăririi prieteniei frățești dintre popoarele romîn și sovietic. După cuvîntarea tovarășului Dr. Petru Groza, Academicianul Prof. Dr. C. I. Parhon, a rostit cuvîntul de încheiere al Congresului. Participanții la Congres au manifestat cu entuziasm pentru noi succese în activitatea A.R.L.U.S., de întărire a prieteniei Romîno-Sovietice, activitate care contribuie din plin la construirea socialismului în patria noastră, la apărarea și consolidarea păcii, între popoare.

Atomul în slujba vieții

Nu-i mult decind un grup de muncitori de pe un șantier petrolifer al regiunii Ploești înconjurase cu viu interes o autodubă pe care se afla montată o instalație ciudată. Era prima instalație de carotaj acționată cu energie atomică, pe care petroliștii noștri aveau s-o vadă la lucru...

Carotajul este un mijloc de descoperire și cercetare a straturilor petrolifere. Pînă acum, lucrul acesta se făcea la noi mai ales cu ajutorul electricității, metodă care nu dădea întotdeauna rezultate bune. Undeva însă, în țara sovietelor, oamenii de știință, stăpîni pe forța uriașă a atomului munceau zi și noapte pentru a pune această forță în slujba vieții, în slujba omului. Și au izbutit. Unul din domeniile în care oamenii sovietici întrebuințează acum energia atomică e și industria petroliferă. Ca în atîtea ramuri ale industriei, științei și culturii, oamenii sovietici și-au îndreptat și de astă dată frățeasca grijă către poporul nostru. Azi, tot mai des, pe șantierele noastre petrolifere sosesc mașinile cu instalații atomice de carotaj, trimise de Uniunea Sovietică. In adîncuri coboară un mic aparat, iar la suprafață oamenii urmăresc ușor pe un ecran bogăția straturilor, așezarea lor. Datorită ajutorului sovietic, oamenii muncii din patria noastră vor descoperi noi și bogate zăcăminte de petrol.

Primele noastre autocamioane

Pe străzile și șoselele din patria noastră poți vedea acum multe autocamioane cu marca „Steagul Roșu". Sînt primele autocamioane romînești, fabricate la uzina „Steagul Roșu" din Orașul Stalin. Cum au dobîndit oare muncitorii și inginerii fabricii experiența construirii de autocamioane? Nu-i greu de răspuns. Alături de țara noastră stă un prieten mare și puternic care ne-a dat întotdeauna ajutor temeinic și cald: Uniunea Sovietică. Inginerii romîni care și-au făcut studiile în U.R.S.S., au pus în practică cele învățate acolo. Constructorii de autocamioane de la uzinele sovietice „ZIS" și „KALIBR" au împărtășit cu dragoste inginerilor și muncitorilor noștri care au fost în vizită acolo cunoștințele lor. Și nu numai atît, dar 35 de constructori de autocamioane de la uzinele „Molotov", „Stalin" și „Groznîi" au vizitat fabrica noastră și au dat îndrumările necesare.

Un sat de artiști

Pitit între dealurile din apropierea Sovatei și Odorheiului, Corundul e un sat cu totul deosebit. De ce? Apleacă-te și ia în pumn puțin pămînt. Vezi? E argilă. Peste tot, aici, bați sub tălpi argilă. Argilă din care a încolțit cu secole în urmă, o artă minunată: olăria. Tot satul se ocupă de olărie. Asta ți-o spune și numele. (Korond, în limba maghiară, înseamnă „roată de olar").

Corundul e un adevărat muzeu al poporului. Nu-i poartă, geam, cerdac, care să nu fie împodobit cu încrustații. Peste tot afli zugrăveli și sculpturi: în uluci, pervazuri, pe farfurii, oale, ulcioare, ploști. Pînă și găinile ciugulesc boabe dintr-un blid împodobit cu trandafiri ori flori născocite de mintea iscoditoare de frumuseți a acestor artiști.

Să intrăm într-o casă.

In casa asta stă cel mai bun meșter al Corundului: Pall Lajoș. E un bărbat neobișnuit de vînjos, cu niște brațe puternice, care dacă ar strînge în pumni o piatră, ar isca desigur din ea stropi de apă.

Casa meșterului Pall e pe jumătate locuință, pe jumătate atelier. In curte, lîngă cuptorul pentru copt pîinea, un cuptor pentru ars oalele. Toată familia se ocupă de olărit: tatăl, mama, copiii. Bunicii, străbunicii au fost tot olari. Meșteșugul se transmite o dată cu numele. Soarta meșterilor din Corund era înainte asemănătoare cu a moților din Apuseni. Cutreierau țara cu coșuri pline de vase smălțuite migălos. După luni de pribegie, prin vînt și ploaie, se întorceau cu cîțiva bănuți și cîteva cioburi pe fundul coșului...

Acum, 200 de familii de olari s-au unit într-o cooperativă de producție. Munca lor, și nu numai munca, dar și arta le este bine răsplătită.

In familia Pall sînt doi meșteri: bătrînul Pall și fiul său mai mic, pionierul Antal, de 13 ani.

Face să urci pe serpentinele ce duc la Corund, numai ca să-l vezi lucrînd pe Antal. Priviți-i mîinile: pare un adevărat vrăjitor. Degetele sale mici mlădiază bucata de lut cu atîta măiestrie, încît oala se ivește parcă de la sine, iar el o ține doar să nu cadă. Intr-un minut — o cană. In cîteva clipe — o ceașcă.

Mai e o meșteră în familia Pall, deși în cărțile de la cooperativă e trecută ucenică (Asta pentru că are doar 9 ani). E pioniera Magdalina. Ea împodobește vasele lucrate de cei doi meșteri, cu flori și motive secuiești. Inmoaie pensula în vopsea, de-abia atinge plosca de cîteva ori și plosca e-nflorită ca o grădiniță.

Lajoș, băiatul mai mare, a terminat anul acesta Școala medie de artă din Tg. Mureș, iar acum se va înscrie la facultate.

...Vara trecută, meșterul Pall a primit o scrisoare de la niște vestiți profesori folcloriști din Budapesta. Au ajuns cîteva obiecte de ceramică din Corund la ei. Și-acum scriau despre marea lor bucurie de a vedea că arta populară a secuilor din R.P.R. se dezvoltă ca niciodată înainte.

Intr-adevăr, cei din Corund, artiști adevărați, niciodată nu-s mulțumiți cu ce-au făcut și mereu visează la ceva mai frumos. Deși ei nu lucrează, ca artiștii din București, cîteva obiecte, ci sute și mii, pentru toată țara, rar poți să vezi același model de două ori. Cum zice meșterul Pall: „Privim în jurul nostru... Vedem o floare frumoasă pe cîmp, îndată vrem să-nflorească și pe vasele noastre... Dacă ar mai trăi bunicul, s-ar minuna nespus să vadă ce face strănepotul Antal... Și ce-o să mai facă strănepoții mei!".

De curînd într-o comună învecinată a căzut tencuiala de pe o biserică veche, zidită în anul 1464. Și pe perete s-au descoperit desene multe și un alfabet vechi de cîteva sute de ani. Meșterii din Corund s-au dus acolo cu hîrtii și creioane. Acum desenele de pe zid le vezi pe sute de vase..

Din acest fapt poți să-nțelegi de ce arta populară e un izvor viu, care nu va seca niciodată.

In Corund sînt două clădiri mari: una e școala nouă, iar cealaltă e cooperativa. Aici, la cooperativă, s-a întîmplat pentru prima dată ca o roată de olari să fie învîrtită, nu cu picioarele, cum se obișnuiește de secole, ci de un motor.

Aproape o mie de căni zugrăvesc în opt ore cele două pictorițe ale cooperativei: Pall Terez și Kiss Roza. Mîinile lor de aur creează sute de mii de margarete, lalele, trandafiri, struguri... Cele două artiste de-abia au cîte 16 ani. Lucrează glumind, dar atente, știind că florile lor vor împodobi sute de case din Moldova și Bărăgan, din Ardeal și Oltenia, vitrinele luminoase din Capitală.

Șerban VOICU

Luna curățeniei

Totul mai frumos, mai curat

Peste tot pe unde trec pionierele detașamentului nostru nu se vede fir de praf. Clasa noastră, culuarul, curtea școlii, strada și curtea de acasă strălucesc de curățenie.

Intr-una din zilele trecute, în drum spre casă, am văzut, printre pietre, iarbă și buruieni. După ce mi-am făcut lecțiile, am luat un cuțitaș, o greblă și o mătură și m-am dus să curăț curtea și locul din fața casei mele. Am smuls buruienile, le-am strîns grămadă, apoi am măturat. Mama a rămas tare mulțumită și m-a lăudat. I-am povestit apoi că noi, pionierii, ne întrecem care mai de care să facem mai curat și mai frumos locul nostru de muncă și joacă.

Cornelia COVACI
Det. 2, Unit. 17 Oradea

Parcul pionierilor

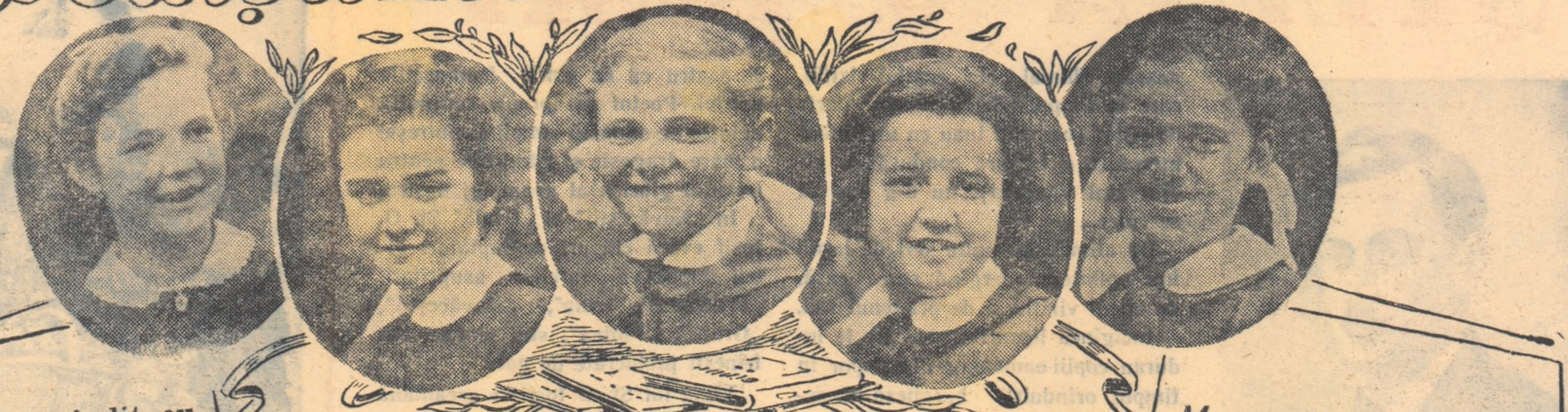
In spatele Casei pionierilor din Rădăuți se afla un teren părăsit, plin de buruieni.

— Ce-ar fi să facem aici un parc? spuse copiilor tovarășul director.

Și chiar a doua zi după discuție, pionierii au pornit la treabă. Au smuls buruienile, au săpat și apoi au aranjat straturile. Au fixat și locurile celor trei bănci, care vor fi gata în curînd. Nu peste multă vreme „parcul pionierilor", așa cum l-au numit copiii, va fi terminat și ei își vor petrece aici ore plăcute de joacă și odihnă

Hari BEER
corespondentul Scînteii pionierului
pentru regiunea Suceava

Detaşamentele au ales

La ce m-am gîndit eu

Eu am propus-o pe pioniera Kenyeres Iudit să facă parte din colectivul de conducere al detaşamentului nu numai pentru faptul că este prima în clasă la învăţătură sau pentru că este disciplinată. Cînd am propus-o m-am gîndit şi la altceva: Iudit este foarte apropiată de noi. Ea nu rămîne indiferentă în faţa unui necaz de-al nostru. Toate o socotim prietenă. Anul trecut eu am fost bolnavă. Mult timp n-am putut veni la şcoală, aşa că am rămas în urmă cu multe lecţii. După ce m-am făcut mai bine, Iudit a venit în fiecare după amiază la mine şi m-a ajutat să-mi ajung colegele la învăţătură.

Asta m-a convins şi mai mult că într-adevăr Iudit ne este prietenă.

Magda SZILAGYI
cl. a IV-a

Noua prietenă

Deşi invaţă la şcoala noastră deabia de la inceputul acestui an, noi am reuşit s-o cunoaştem şi s-o îndrăgim pe Kovacs Edit. Invaţă foarte bine şi e disciplinată. Dar, mai mult decît asta, ne place la ea firea ei deschisă şi prietenoasă. Nu-i mult de cînd a venit la noi în clasă şi totuşi s-a împrietenit cu toate colegele.

Am ales-o preşedintă de detaşament şi sîntem sigure că alegerea noastră e nimerită.

Etelca KAFLIKIEVITZ
cl. a V-a

S-au terminaţ alegerile în detaşamentele Şcolii medii nr. 4, fete, din Arad. Cîte fapte, cîte întîmplări, unele vesele, altele mai triste, nu s-au amintit în adunări! Fiecare preşedintă de detaşament îşi are povestea ei.

Szentgyörgyi Agnes, preşedinta detaşamentului 3, e prietenă acum cu Osgyani Maria. Dar cum au devenit ele prietene? Asta îţi poate povesti oricare pionieră din detaşament. Maria a fost bolnavă anul trecut mai multă vreme.

— Ce-o mai fi făcînd Maria? se întrebau colegele una pe alta.

De la un timp, nu s-au mai întrebat. Nu se poate spune că o uitaseră, dar s-au lăsat prinse de alte treburi.

— Mîine vine Maria la şcoală. S-a făcut bine, le aduse vestea, într-o zi, Agnes.

— Cum, de unde ştii? o asaltară colegele, bucuroase de însănătoşirea Mariei.

A doua zi, Maria a venit la şcoală. Vesele de revedere, colegele au uitat s-o mai întrebe cum stă cu temele, dacă n-are cumva nevoie de ajutorul lor. De asta şi-au amintit abia cînd Maria a ridicat mîna să fie ascultată. A fost scoasă la tablă şi a răspuns foarte bine. Se vedea că e pregătită. In recreaţie, toată clasa s-a grăbit s-o felicite. Atunci s-a aflat şi secretul. Cît timp a fost Maria bolnavă, Agnes n-a uitat-o. Se ducea aproape zi de zi la ea şi îşi făceau împreună lecţiile.

— Aşa e Agnes, încheie povestitoarea. Nu-i place să ştie note proaste în catalogul clasei şi nici că treburile în grupă sau în detaşament merg prost.

— Şi-i mai place să-şi ajute tovarăşii, se grăbeşte să adauge o altă pionieră, cum îi place şi lui Kajgyak Ildiko.

Să vă povestesc ceva şi despre Ildiko, preşedinta detaşamentului 4.

Anul trecut, Ecaterinei Huber i s-a întîmplat o nenorocire. I-a luat foc locuinţa şi au ars acolo toate hainele. Nici una n-a putut fi salvată. Ecaterina mai are cîţiva fraţi, mai mici decît ea. Ildiko a fost prima care-a zis:

— Trebuie s-o ajutăm. Altfel nici n-o să poată veni la şcoală, în iarna asta...

In două săptămîni, detaşamentul a ajutat-o pe Ecaterina să-şi cumpere palton de iarnă, cizme, ciorapi şi o fustă groasă.

Ecaterina a devenit iar veselă. Nu se mai citea pe faţa ei îngrijorarea, tristeţea unei nenorociri proaspăt întîmplate. Mai vesele decît ea arătau însă tovarăşele ei, printre care şi Ildiko, pentru că simţeau că ajutorul lor a fost preţios.

Detaşamentele se pregătesc acum pentru alegerea colectivului de conducere al unităţii. Cine va fi ales? Cine va fi preşedintă?... Sînt doar atîtea şi atîtea pioniere bune. Deocamdată însă detaşamentele au început munca.

Vremea nu stă în loc.

Elvira POPAZU

M-au ales preşedintă

Anul trecut, multe dintre colegele mele de clasă au primit cravata de pionier. Printre ele mă număram şi eu. Cînd tovarăşa instructoare mi-a legat la gît cravata, eram aşa de emoţionată, că m-am trezit spunîndu-i „mulţumesc"

Mi-am zis atunci că nu mai există altă emoţie tot atît de mare. Dar nu-i adevărat. Increderea pe care mi-a arătat-o întreg detaşamentul alegîndu-mă preşedintă, m-a emoţionat la fel de mult. Nu ştiu la cîte m-am gîndit atunci, fiindcă gîndurile mi se perindau repede, repede prin cap. Din toate unul singur mi-a rămas mai limpede: dacă aş înşela vreodată încrederea detaşamentului, aş muri de ruşine.

Iudit KENYERES
cl. a IV-a

Hilda va fi o preşedintă bună

In clasa noastră s-au adunat anul acesta pioniere din multe părţi ale regiunii. Iahm Hilda a venit de la Pîncota. Cîteva dintre pionierele care au fost anul trecut colege cu ea ne-au povestit că Hilda a fost mereu fruntaşă la învăţătură. Ne-au mai povestit că elevele pe care le-a ajutat Hilda au devenit şi ele fruntaşe. De cînd a venit în clasa noastră, Hilda a răspuns totdeauna bine la lecţii. De ajutat colegele, nu s-a ivit încă prilejul. Dar, dacă s-ar ivi, ştim că Hilda nu s-ar da în lături. De aceea, cînd a fost aleasă preşedintă a detaşamentului, ne-am bucurat.

Iulia MARMORSKEIN
cl. a VIII-a

S-a risipit neîncrederea

Cînd am propus-o anul acesta pe pioniera Kajgyak Ildikó să facă parte din colectivul de conducere al detaşamentului, mi-am amintit ce gîndeam despre ea anul trecut, cînd a fost aleasă preşedinta detaşamentului. N-am fost împotriva alegerii ei, dar nici mari nădejdi nu-mi puneam în ea. Neîncrederea mea s-a risipit însă curînd.

Anul trecut, unitatea noastră a pregătit baletul „Cenuşăreasa". Baletul era greu şi, chiar după primele repetiţii, unele fete s-au descurajat. „N-o să iasă nimic pînă la urmă" ziceau ele. Ildikó, dimpotrivă, spunea bucuroasă: „O să fie tare frumos". Şi pe toate din jurul ei ne-a făcut să credem că aşa va fi. Şi nu ne-a părut rău că am crezut-o, pentru că într-adevăr aşa a fost, cum a zis ea.

Erika FRITSCH
cl. a VI-a

Maria Frank a fost aleasă în colectivul de conducere al detaşamentului. Emoţionată, ea făgăduieşte colegelor ei că se va strădui să fie la înălţimea încrederii ce i s-a arătat.

Ne place vioiciunea lui Agnes

Szentgyörgyi Agnes e o pionieră tare vioaie. Dacă stai lîngă ea, nu se poate să nu fii veselă. Anul trecut n-a avut nici o sarcină în detaşament. Intr-un timp, pionierele din grupa din care făcea şi ea parte nu voiau să rămînă la adunările de grupă. Tot îşi găseau cîte ceva de făcut. „Ajută-mă să ţin azi adunarea", o rugă pe Agnes preşedinta de grupă. Agnes a primit. Dar cum s-o ajute? „Fetelor, le spuse ea celor din grupă, rămîneţi după ore să vă povestesc ceva". Adunarea a fost într-adevăr ca o întîlnire întîmplătoare şi, de la una la alta, au început să discute despre treburile grupei. La sfîrşit, cînd fetele au aflat că ceea ce au făcut ele a fost chiar adunarea de grupă, s-au mirat, dar s-au şi bucurat; adunarea le plăcuse. Acum Agnes este preşedinta detaşamentului nostru. Va fi frumoasă activitatea detaşamentului, sîntem sigure.

Aniko KARAKAY
cl. a VII-a

80 de ani de la nașterea lui

ȘTEFAN O. IOSIF

S-a stins pe ulițí cel din urmă
zvon...
'Arar un pas răsună monoton
Pe trotuarul luciu și pustiu...

La colț, în umbră, micul vizitiu
Așteaptă un tramvai întîrziat...

Așa începe poezia „Doi prieteni" de Șt. O. Iosif.

Nu țin minte s-o fi învățat pe derost. Am citit-o numai o dată, poate de două ori, totuși am reținut-o. O am în minte și mă minunez și eu cum de s-a-ntîmplat așa.

Poate pentru că pe fratele micului vizitiu din această poezie l-am întîlnit acum treisprezece ani, în realitate. L-am cunoscut în fața unei gări de provincie, zgribulit de frig în așteptarea unui călător căruia i-ar fi putut oferi serviciile lui. Desigur, ceilalți vizitii se duseseră demult acasă. Numai el, copilul-vizitiu, care în timpul zilei n-avusese parte de cîștig (oamenii luau cu mai mare încredere o trăsură condusă de vizitii mai vîrstnici), nu s-a dus să se culce...

De atunci, în multe seri de iarnă îmi amintesc, mergînd spre casă, de micul vizitiu și de prietenul său.

Imaginea lipsurilor pe care le îndurau copiii oamenilor din popor în timpul orînduirii burghezo-moșierești o mai găsim și în alte versuri ale lui Șt. O. Iosif. Poezia „Artiștii" ne arată suferințele unor copii siliți să rătăcească din poartă în poartă, cîntînd și jucînd. Dansul tragic al micilor artiști care-și istovesc copilăria pentru a-și cîștiga existența, ne trezește mînia împotriva nedreptei orînduiri sociale. Cîtă deosebire între răsfățatul „Goe" și droaia de copii alergînd după caleașca boierului ce-i ademenise spunînd că va da o pungă de bani aceluia care îl va ajunge din urmă („Goana"). Poezia lui Șt. O. Iosif ne este dragă și pentru că ea cîntă frumusețile patriei. Poetul se apropie cu multă duioșie de oamenii simpli și nutrește o mare dragoste și admirație pentru trecutul glorios al neamului nostru.

In „Novăceștii" și „Gruia" Șt. O. Iosif evocă chipuri de luptători viteji împotriva turcilor asupritori. „Frumoasa Irina", „Novăceștii", „Gruia", „Pintea", sînt cîntece bătrînești prelucrate de poet.

Viața lui Șt. O Iosif se aseamănă cu povestea vieții atîtor scriitori ai vremii lui. Același zbucium în căutarea unor mijloace modeste de trai și aceeași nepăsare dușmănoasă a cîrmuirii burghezo-moșierești...

S-a stins la spitalul Colțea, în seara de 22 iunie 1913, cînd avea doar 38 de ani.

Inzestrat cu o puternică sensibilitate, poetul a înțeles și a prețuit încă de timpuriu poveștile, anecdotele și poeziile populare. A citit neobosit literatură și numeroase scrieri istorice.

Cît a fost student la Facultatea de litere din București, a locuit într-o odăiță sărăcăcioasă. Iarna, frigul îl silea să-și scrie poeziile sub plapumă, pe jumătate îmbrăcat și încălțat. Aceste condiții de trai i-au zdruncinat sănătatea și i-au săpat în inimă amărăciunea pe care o aflăm răsfrîntă în unele versuri ale sale.

Anul acesta, la 11 octombrie, s-au împlinit 80 ani de la nașterea poetului Șt. O. Iosif. Deschide cartea cu versurile lui, cititorule, și cinstește-i amintirea, recitindu-i și stimîndu-i opera.

Elena DRAGOȘ

CÎNTEC SFÎNT

de Șt. O. IOSIF.

Cîntecul ce-ades ți-l cînt,
Cînd te-adorm în fapt de sară,
Puiule, e-un cîntec sfînt,
Vechi și simplu de la țară.

Mama mi-l cînta și ea,
Și la viersul lui cel dulce
Puiul ei se potolea
Și-o lăsa frumos să-l culce.

Azi te-adorm cu dînsul eu,
Ieri — el m-adormea pe mine
Și-adormi pe tatăl meu,
Cînd era copil ca tine...

Mîine, cînd voi fi pămînt,
Nu-l uita nici tu, — și zi-le,
Zi-le doina, cîntec sfînt,
La copiii tăi, copile!

Gh. Tomozei

Toamna

Acum e toamnă iarăși peste sat,
E toamnă pe ogor și toamnă-n cramă
Și stoluri de cocori privesc din zbor,
Cum codrii se îmbracă în aramă.

Sînt apele mai limpezi și mai repezi
Și merele pe crengi așa de roșii!
In dimineți albastre cade brumă
Cînd trîmbițează noii zori cocoșii...

Porumbii nu mai rîd cu dinți de lapte
Și vița sub ciorchinii plini se-ndoaie,
Tăcere e-n dumbrăvi și cîteodată
In scoarță bate rar o gheonoaie.

Bunicul spune: „Plec la vînătoare,
Chiar de-am să-mi las mustățile zălog"!
Și sprinten își ia pușca la spinare
Să-mpuște toți bursucii în bîrlog.

Toți iepurașii vrea să-i aibă-n tolbă,
Pe urși ar vrea să-i prindă în duium,
Dar flămînzit se-ntoarce-acasă, seara,
In tolbă-avînd doar pipa de tutun.

E toamnă aurie peste sat
Și-n școală este liniște deplină,
Doar un gutui de toamnă desfrunzit
Foșnește în ungherul de grădină.

La cules de mere

Peste codri și cîmpie
Și cu pași de dropie,
Ca o vulpe arămie,
Toamna se apropie.

In gospodărie, uite,
Se adună merele,
La cules s-au prins s-ajute
Toate pionierele.

Iar băieții-n coșuri cară
Roadele de purpură,
Toată lumea pînă seară
Cîntă și se bucură.

Obosit să tot măsoare,
Un cîntar se clatină:
— Mă stricați, măi frățioare,
Nu mai pot, lăsați-mă!

Pînă ce în zare piere,
Țipă-o codobatură:
— Ce de mere, ce de mere,
Cinci orașe satură...

Joc în aer liber

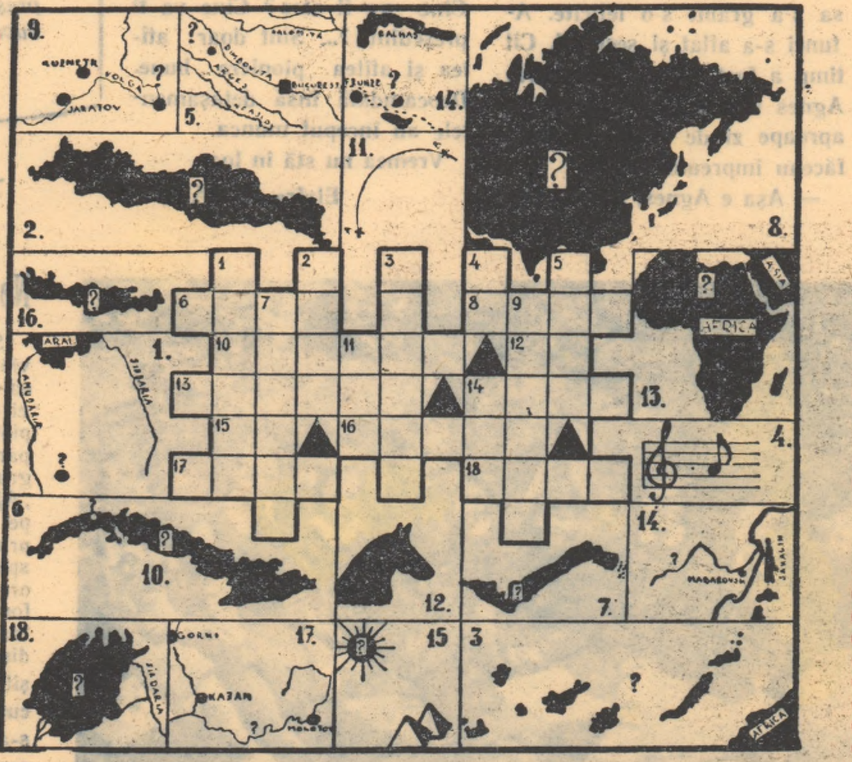
Ștafeta celor îndemînateci

Ne împărțim în două grupe egale, de cîte 10—15 pionieri. Insemnăm locul de plecare printr-o linie și ne așezăm în șir în spatele ei. La o distanță de 10—12 m. în fața fiecărei grupe, facem cîte un cerc cu diametrul de un metru. In fiecare cerc așezăm trei obiecte deosebite, cum ar fi: în cercul din stînga, o minge de volei, un fluer și un pantof, în cercul din dreapta, o minge de baschet sau fotbal, o batistă și o grenadă de sport.

La semnalul de plecare, pornește primul din fiecare grupă, alergînd pînă la cercul din fața lui. El ia obiectele în mîini și le transportă în cercul echipei vecine, avînd grijă ca niciun obiect să nu atingă linia cercului. Se întoarce apoi la grupa lui, atinge pe umăr pe jucătorul următor, care procedează la fel ca primul. Grupa care termină prima este cîștigătoare.

Alegerea obiectelor și așezarea lor în cercul respectiv depinde de priceperea celui care organizează jocul.

Geografie... încrucișată

După cum vedeți, semnificațiile la acest joc au fost înlocuite cu hărți. Găsiți numele orașelor, apelor, țărilor sau insulelor însemnate cu un semn de întrebare și înscrieți-le după cum vă indică cifrele.

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3152 — 52